

Z času načas nám život prinesie zážitky, ktoré jednoducho nemožno nespomenúť. Ani neviem ako by som dokázal opísať pocity, ktoré som mal v jedno jarne ráno pri mojich pozorovaniach voľne žijúcej zveri. Pred pár rokmi som mal možnosť sa stretnúť zo zvieratám, ktoré už od dávnych dôb vzbudzuje rozporuplné názory ľudí. Zvieratám, ktoré inak ako duch lesa sa ani nedá nazvať.

Moje prvé stretnutie s vlkami sa uskutočnilo 27 apríla 2008. V jarnej obdobe som častejšie navštevoval jednu lokalitu, ktorá bola známa ako významné prechodové miesto raticovej zveri. Táto ju využívala práve v zimnom a skorom jarnej obdobe pri svojich sezónnych presunoch za potravou z oblasti Poľany do jej predhorí v oblasti Očovej a späť. A po ich stopách sa z času načas tíško vydávali majstri lovu. Už od zimy toho roku sa vedelo, že sa tam s určitou pravidelnosťou pohybujú dva alebo tri vlky. Deň pred mojou návštevou tejto lokality ich videl a aj fotografoval môj kamarát. Na druhý deň som sa tam vybral. Mohlo byť niečo po 5,00 hod ráno keď som vyrazil. Lokalita bola vzdialená asi 15 minút chôdze od miesta môjho trvalého stanovišťa. Vždy som v tom období vyrážal približne o takomto čase. Pred pár týždňami som tam ešte za raňajšieho šera počul zavytie. Bolo to asi prvé neklamné zavytie vlka, ktoré som počul zreteľne a blízko. Sedel som vtedy pred starou chatrčou, ktorá v minulosti slúžila ako koliba. Zavytie sa vtedy ozvalo z protihľehého kopca, odkiaľ každé ráno očakávam príchod jelenej a diviacej zveri. Teraz som kráčal s množstvom pocitov a očakávaní. Mal som pocit, že stretnúť vlka, pozorovať ho, je akosi celkom reálne a že by sa dalo aj dačo odfoťiť. Dorazil som na lokalitu. Bolo ešte šero, ale ráno sa ukazovalo byť príjemné. Na oblohe sa ukázali prvé obláčiky. Usadil som sa pred starou kolibou, rozložil techniku a pohľadom som začal prechádzať okolie. Bolo ticho. Po malej chvíli moju pozornosť upútalo niekoľko lanštiakov, ktoré mi vybehli z ľavej strany. Niečo pred 6,30 som počul výraznejšie zaškriekať sojku. Pomyslel som si, že asi sa niečo deje, aj keď ich hlas neznamená vždy varovanie. Hneď nato asi 80 metrov z ľavej strany od potoka vybehla statná medvedica s dvomi mladými z minulého roka. Mala výrazne bledú hlavu a šiju. Mal som veľmi málo času na fotografovanie. Niečo som odfoťiť stihol, ale posúdiť, či to bola niektorá z tých, ktoré som stretol minulý rok som nemohol. Stavbou tela a sfarbením by to mohla byť tá, čo ma na Mlákach prehnala. Pod silným zážitkom som začal telefonovať kamarátovi. Keď som skončil hovor, udialo sa niečo, čo by ma naozaj nebolo napadlo. Keď som odložil telefón, zrak mi padal priamo pred seba, trošku na pravo, v smere jedného starého diviacieho posedu. Hľadel som na zvieratá, o ktorých som doteraz len sníval. Ten najväčší uprene na mňa hľadel. Ostatné dva prechádzali pohľadom príhľhú lúku a sem tam pozreli na mňa. Neviem ako prišli, ako sa tam zjavili, jednoducho boli tam. Ako duchovia, presne tak ako som si to voľakedy dávno predstavoval. Nádherné, elegantné zvieratá. Lovci na pohľadanie. Dívali sa na mňa. Vôbec nejavili známky plachosti. Boli to veľmi pekne stavané vlky. Z najväčšou pravdepodobnosťou to boli súrodenci. Dva samce a jedna samica. Samce boli väčšie, s mohutnejším hrudníkom a krčným závesom, čiernastejšie. Vlčica bola o poznanie menšia, nižšia a svetlejšia. Celkovo pôsobila jemnejším dojmom. Všetky mali typický hrdzavý nádych na hlave a hrudi, časti boku a nohách, typický pre divé, sivo sfarbené šelmy. Okrem toho som mal pocit, že sa správajú veľmi dôverčivo, ako by vzdialenosť, ktorú majú ešte prekonať bola veľmi krátka. Stáli pri kraji pobrežného zárastu z ktorého sa vynorili. Stáli v tieni

Siví duchovia lesa 1

Napísal užívateľ Vlado Vician

Utorok, 21 August 2012 08:01 - Aktualizované Pondelok, 07 Január 2013 11:35

konárov mohutných vrúb a sledovali okolie. Pátrali, vetrili, rozhodovali sa. Pomaly, pomaličky som zdvihol fotoaparát. Samozrejme, zákon schválnosti, zle nastavené funkcie. Prvé zábery som musel vymazať. Len aby neodišli. Nie. Stihol som všetko nastaviť a nanovo fotiť. Stále stáli upierali zrak smerom na šíre pastvisko. Miestami na mňa. Jeden, ten najväčší pozeral väčšinou stále na mňa. Hodnotili situáciu. Potrebovali sa tak ako to mali zvykom, dostať sa na druhú stranu na kopec Repisko a odtiaľ nevedno kam. Možno do Macákovej, alebo niekde ešte ďalej. Je všeobecne známe, že miesta trvalého pohybu vlkov sú najmä okolo Záhorskej a Majerovej. Možno až tam. Ale to je ďaleko. No pre vlka, ktorý dokáže nabehať stovky km za potravou, sú takéto ďaleké presuny bežné. Teraz sa mi ale nezdalo, že pôjdu až tak ďaleko. Čosi mi vravelo, že svoje ležoviská majú oveľa bližšie, možno celkom blízučko. Tichučko som ich sledoval. Za nejaký čas postupne jeden za druhým odbehli tam, odkiaľ sa asi vynorili. Smerom k potoku.

Opatrne som vkročil do koliby a ostal stáť vo dverách. Pripravený, že mi vyjdú z druhej strany. Tak sa aj stalo. Po niekoľkých sekundách sa vynoril prvý, potom aj ostatné dva. Ešte nikdy som nemal možnosť sledovať vlkov takto v pohybe. Bolo to niečo naozaj nezvyčajné. Ich pohyb bol úplne iný, na aký som bol zvyknutý. Skutoční majstri. Vytrvalí bežci, nehluční, a rýchli. Keď vyšli z druhej strany na lúku, hneď upreli zrak smerom ku kolibe. Museli vedieť, že tam niekto je. Súčasne som sa ale nemohol ubrániť pocitu, že cítia, že im odo mňa nehrozí nebezpečenstvo. Jednoducho to vedeli. Na lúke sa mi rozostavili tak, ako keby chceli vytvoriť súsošie. Vlčica vpredu a dva psi tesne za ňou, jeden trošku vpredu, druhý vzadu. Potom sa v miernom pokluse rozbehli po lúke, mieriac k lesu. Dva vedľa seba, jeden bokom nadbiehal. Ešte dlhú chvíľu som hľadel do miest, kde mi ich pohltí tmavý les. Akoby som sa snažil preniknúť hustú spleť lesa, v snahe ich ešte zahliadnuť. Na oblohe sa pohybovali sivasté oblaky a ráno sa menilo na polooblačný deň. Znovu som uprel zrak, smerom k lesu. Ale tam sa už nič nedialo. Všade tíš a pokoj, len šumenie lesa v rannom vánku. Ešte raz som sa rozhlíadol po okolitom teréne. Zavolať som hore kamarátovi, že sa vraciam do domu z úspešného rána. Potom som už pozvoľna vykročil. Ráno sa zmenilo na pekný jarný deň.

Ing. Vladimír Vician PhD.

Siví duchovia lesa 1

Napísal užívateľ Vlado Vician

Utorok, 21 August 2012 08:01 - Aktualizované Pondelok, 07 Január 2013 11:35
